

Nom: ROSA

Nom Científic: Rosa damascena

Família Botànica: Rosaceae

Part d'extracció: S'extreu dels pètals frescos de la propia rosa a través de solvents (mètode d'enfleuratge).

Recorregut en el temps de l'oli essencial de Rosa

Fragància: Floral, ric, embriagador, suau.

Utilitats:

- Combat la tristesa, la malenconia i la nostàlgia
- Tònic sexual.
- Combat els signes d'envelliment cutani
- Cures pal·liatives

Propietats:

- Estabilitzador emocional
- Antienvelliment
- Afrodisíac
- Pal·liatiu

Aquesta espècie provinent de la família de les rosàcies, té el seu origen en les regions d'Orient Pròxim, Siria i Persia. L'origen del descobriment de la seva essència es perd en el temps, tot i que es creu que fou descoberta per casualitat a l'antiga Persia, en ocasió del casament de la princesa NourDjihan i l'emperador Djihanguyr. Segons ens explica Álvarez Balastegui (2006), en aquest casament hi havia una gran quantitat de pètals de rosa, i la calor del sol va fer que l'oli es separés i sortís flotant, formant una espècie d'escuma que va derivar en l'oli essencial de rosa damascena.

Això sustenta les anàlisis que associen aquesta espècie amb l'amor humà, tot i que també ha estat sempre un símbol de renaixement espiritual, i de revitalització emocional, segons Robbi Zeck. Aquesta visió va resultar força generalitzada, i aquesta planta fou catalogada per moltes cultures com una via per arribar a la pau i a la tranquil·litat personal i espiritual. També són reconegudes les seves propietats afrodisíacques, fet que la fa una essència que també es troba íntimament lligada en l'àmbit de la sexualitat. És remarcable mencionar, també, que els pètals de les roses vermelles tenen un valor de curació més elevat que els de les roses blanques. Això es deu al fet que en el primer cas, aquesta espècie manifesta una major quantitat de tanins. D'ells s'extreuen els col·liris, que son un gran remei per als ulls. També realitzen una gran funció antisèptica, i de conservació de la pell.

En l'àmbit de la literatura, la rosa de Damasc sempre ha tingut una forta vinculació amb la divinitat. Una llegenda grecoromana, denominada "La púrpura de la rosa" (1660), i elaborada per Calderón de la Barca, era precursora en aquesta atribució divina de la rosa.

En la mateixa direcció, Homer descrivia que Afrodita utilitzava l'oli de roses per a untar el cos de l'Hector, descrivint ja, certes propietats revitalitzants.

A l'hora, els grecs i els romans adoraven amb cornelles de les roses les estàtues d'Habe, Venus i Flora.